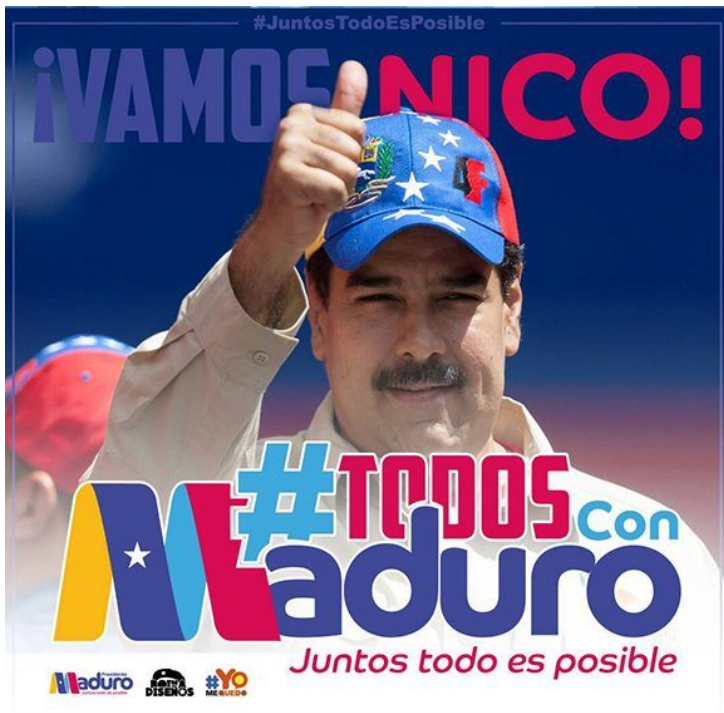

Folket som vägrar vara en spottkopp för den internationella högern

En lite längre artikel av Latinamerikakorrespondenten Dick Emanuelsson. Här finns intressanta fakta om presidentvalet i Venezuela, hur valet fungerar, en jämförelse med andra länder, USA:s intressen i Latinamerika och synpunkter på Jonas Sjöstedts uttalanden. Rekommenderas.

Fler än 2 000 internationella valobservatörer eller inbjudna, före detta presidenter och regionala organ, ger det igår genomförda presidentvalet i Venezuela godkänt. De understryker att valet gick hederligt till och att det inte finns några aspekter eller händelser som skulle utgöra faktorer för att underkänna valet.

För en timma sedan direktsändes presskonferensen med Latinamerikas Valexpertkommission (CEELA), under ledning av ecuadorianen Nicanor Moscoto. Denne har en lång meritlista med ett decennium av erfarenheter från Ecuadors Valtribunal, samt som observatör i en rad latinamerikanska val. Vid hans sida satt lika mångåriga veteraner från Colombias och El Salvadors Nationella Valråd. De tre underströk, inför det stora pressuppbådet, att valet i Venezuela hade gått helt klanderfritt till och borde erkännas av omvärlden.

De mer än 2000 observatörerna kom från fem kontinenter. Regionala organ som CARICOM (Karibien), den Afrikanska Unionen samt representanter för Indiens nationella Valråd var på plats. Nicanor Moscoto sammanfattade valet igår som "ett resultat av väljarnas vilja". Han sa också, på en fråga om varför vissa regeringar underkände valet, att "bristen på erkännande baserar sig på politiska angelägenheter. Men det finns inte, vad vi kunnat se, något som helst substans som kan ifrågasätta resultatet i denna valprocess?". "Vi vill betona att detta val bör erkännas eftersom det är resultatet av det venezuelanska folkets vilja", underströk Moscoto.

USA hade redan i början av året satt agendan för den våldsamma venezuelanska oppositionen (MUD) men också pressat resten av Latinamerika och EU att sluta upp kring USA:s stryppgrepp på Venezuela. Taleskvinnan för USA:s UD, Heather Nauert, skrev på sin Twitter samma dag som valet inleddes igår: "Det så kallade valet i Venezuela idag är inte legitimt. USA står sida vid sida med de demokratiska nationerna i världen som stöder det venezuelanska folket och deras suveräna rätt att välja sina företrädare i fria och

rättvisa val?.

USA:s vicepresident Mike Pence hävdade skrupellöst att Maduro förbjöd de främsta oppositionspartierna att delta. Det är en direkt och öppen lögn eftersom en del av oppositionen beslutade sig för att bojkotta valet efter att Rex Tillerson, Trumps förre utrikesminister ringde till oppositionens Julio Borge från Bogota för att förhindra denne att skriva under ett avtal med regeringen om att delta i det kommande presidentvalet.

I avtalet, som hade utarbetats av den förre spanske regeringspresidenten Jose Luis Rodriguez Zapatero och Dominikanska Republikens president Danilo Medina, gick oppositionen med på att delta i presidentvalet samt erkänna resultatet. Därmed lade Zapatero och Medina grunden för en fredlig utveckling i Venezuela där "bäste man vid valurnorna" skulle vinna.

Tillerson och hans efterträdare Mike Pompeo (f.d. CIA-chef) var väl medvetna om att oppositionen, trots den katastrofala ekonomiska situationen, var utskämd i folkopinionens ögon. Bakgrunden är förra årets våldsamheter när oppositionen med våld försökte störta den valda regeringen och som resulterade i 140 döda, flera av dem ihjälbrända av oppositionen.

I förhandlingarna mellan oppositionen och regeringen i Dominikanska Republiken föreslog oppositionen att presidentvalet skulle genomföras i början av juni 2018 mot regeringens förslag på slutet av mars. Zapateros avtalsutkast blev den 22 april som bägge parter kom överens om. "Bara Julio Borge vet vad som hände", sa kommunikationsministern Jorge Rodriguez på en presskonferens när Borge inte anlände och skrev under avtalet framför hundratals TV-kameror i Dominikanska Republikens utrikesdepartement.

För att tillmötesgå MUD och rädda Zapateros & Medinas avtal beslöt regeringen att flytta medlarnas datum för valet från 22 april till 20 maj. Men det är uppenbart, enligt initierade källor, att oppositionen av USA förbjöds att delta i valet. Vad USA:s strategi handlade om var att skapa en bild av en icke legitim regering i Caracas vid valet den 20 maj.

Drygt nio miljoner av de 20 miljoner valberättigade venezuelanerna, eller 46,02 % deltog i valet. Det är cirka 20-30 procent lägre än genomsnittssiffrorna i presidentval i Venezuela. Men det är knappast regeringens fel att en del av oppositionen inte ville delta, för val i Venezuela är en rättighet inte, som i länder som Peru, en obligatorisk plikt inför lagen.

Men låt oss syna valdeltagandet från några av de länder som nu underkänner presidentvalet i Venezuela och som via den så kallade "Lima-gruppen" vill isolera och verka för att de ekonomiska sanktionerna mot den redan utsatta sydamerikanska nationen ska intensifieras.

USA: Donald Trump vann med 46 % men med färre röster än Hillary Clinton. Valdes av drygt 20 % av de röstberättigade USA-medborgarna.

ARGENTINA: Mauricio Macri fick 26,7 % av de röstberättigades röster.

COLOMBIA: Juan Manuel Santos valdes med 47 % av de avlagda rösterna men bara 23 % av det totala antalet röstberättigade.

CHILE: Sebastian Piñera valdes av 26,6 % av det totala antalet röstberättigade. Bara 49 % deltog i valet.

FRANKRIKE: Manuel Macron valdes med 32,2 % men med ett rekordlåg valdeltagande på 42 procent.

VENEZUELA: Nicolas Maduro fick 68 % av rösterna och 32,4 % av det totala antalet röstberättigade. Valdeltagandet var 46 %.

Universitetsprofessorn James Petras (USA) sa i sin måndagsintervju att det är riktigt att valdeltagande sjönk men dessa minskningar

av valdeltagandet ?är koncentrerade till de välbeställdas bostadsområden där valskolket uppgick till 80-90 procent?, medan det i de folkliga områdena behöll eller till och med ökade i valdeltagandet till förmån för Maduro.

? Men valskolket i Venezuela är mycket mindre än i USA där bara 30-35 procent av väljarna deltar. Valresultatet var en seger för folkliga krafterna mot imperialismen, sammanfattade Petras.

Den baskiske publicisten Katu Arkonada bevakade valet i Venezuela som internationell observatör. Han har under flera år levt och verkat som politisk rådgivare i Bolivia i kretsen kring vicepresident Alvaro Linare Garcia. Numera är han lärare på det stora universitetet UNAM i Mexiko. Han avfärdar anklagelserna om valfusk varje gång oppositionen förlorar (men aldrig när den vinner) för det venezuelanska automatiska och elektroniska valsystelet betraktas som helt oantastligt och säkert. Det menar de flesta, inklusive Carter-Centrets valexperter som varit på plats i Venezuela under flera val.

För röstprocessen är unik och inleds med att den enskilde personens fingeravtryck registreras och kontrolleras digitalt. Det omöjliggör att ´döda röstar i hundratusentals´ vilket traditionsenligt äger rum i länder som Honduras och Colombia! Väljaren måste vara fysiskt på plats för att hans registrering ska bli ett faktum och att ingen annan kan rösta i hans ställe. Väljaren röstar elektroniskt på den utplacerade röstmaskinen, som i sin tur utfärdar ett kvitto. Rösten i sin tur går vidare till maskinens valurna. Denna process har tre säkerhetsventiler som gör systemet extremt säkert och pålitligt inför varje försök att manipulera systemet.

När oppositionen deltog i valet till delstatsguvernörer den 15 oktober 2017 trodde den att den skulle vinna. Ekonomin är ju allvarligt skadad, tänkte den. Men valet blev ett förödande bakslag för oppositionen där Chavisterna vann guvernörsposterna i 20 av de 23 delstaterna.

När oppositionen deltog i valet till val av borgmästare/ kommunalfullmäktige församlingar den 10 december 2017 upprepades den politiska förnedringen. Av de 335 kommuner som stod på spel vann Chavisterna 306. Återigen misstolkade oppositionen väljarnas tänkande och sinne och två av de mest aggressiva oppositionspartierna valde att bojkotta valet varvid förlusten blev fatal.

Det är därför den skadeskjutna och splittrade oppositionen var ett lätt byte i gårdagens presidentval, där fyra av oppositionens partier deltog, resten, fortfarande med såren som inte läkts från nederlagen i oktober och december, valde att bojkotta valet samtidigt som de har gjort internationella turnéer där de tagits emot av sina politiska högerfränder runt om i världen. Hos dem har de bönat om mer sanktioner och militära interventioner för att ?diktaturen i Venezuela ska falla?.

Det är dessa fosterlandsförrädiska uppmaningar till utlandet som med all sannolikhet också har isolerat oppositionen från folket som inte begriper hur dessa åtgärder, som förvärrar den humanitära situationen för vanligt folk, återigen ska kunna lyfta Venezuela.

Under tiden koncentrerar USA:s militära Sydkommando sina trupper och flyg på de sju militärbaserna i grannlandet Colombia. Den historiska erfarenheten visar oss att den sjätte USA-presidenten John Quincy Adams ord; ?USA har ingen permanent vänskap, däremot permanenta intressen?, är högst levande.

?Det är ett land som gjort imperialismen till sin politiska, ekonomiska och militära doktrin?, skriver Katu Arkonada och fortsätter i sin sammanfattning av valet i Venezuela: ?Det är ett land (USA), som medan det omger sig av murar och deporterar migranter, bygger upp militärbaser runt om i Latinamerika och främjar statskupper. Det är ett land vars militära Sydkommando tror sig ha juridisk överhöghet över nationer som försvarar sin politiska, ekonomiska och territoriella suveränitet. Imperialismen är mer än någonsin på plats i Venezuela, ett land som den förklarar som ´en fara för USA:s Nationella Säkerhet´. Men dess mål är ett: olja, gas, coltan, och andra strategiska resurser? (som Venezuela förfogar över).

När jag läste Arkonadas ord i morse ledde tankarna till orden från den förra utrikesministern i USA, general Colin Powell, när denne redovisade på vad Vita huset ansåg borde utgöra huvudinnehållet i den dåvarande frihandelns ALCA-projekt, ord som Powell uttryckte mötet i Quebec i april, 2001: 'Vårt mål är att garantera USA-företagen kontroll över ett område som sträcker sig från Nord- till Sydpolen och fri tillgång, utan några som helst hinder, till våra varor, tjänster, teknologi och kapital på hela hemisfären.'

Samtidigt sjösatte USA sin 'Plan Colombia'. Den var ett steg i USA:s strategi att lägga under sig, inte bara Colombias enorma naturtillgångar utan även, och kanske främst, världens största oljereserver i grannlandet Venezuela. Senatorm Paul Coverdale, en av arkitekterna bakom Plan Colombia sa 1999 i senaten: 'För att kontrollera Venezuela måste vi först ockupera Colombia militärt'. Han önskade också en intervention av Ecuador.

Men dessa uttalanden från Colin Powell, senatorm Paul Coverdale eller dagens Mike Pence&Pompeo är inga lösa uttalanden tagna ur luften utan utgör pjäser i ett politiskt och ekonomiskt system som sammanfattas i ordet imperialism.

Santa Fe I-IV är en serie dokument som legat till grund för USA:s utrikespolitik mot Latinamerika. Det första Santa Fe-dokumentet, som ursprungligen skrevs i december 2000 men offentliggjordes först i augusti 2001 efter Bush' tvivelaktiga valseger, handlar i korthet om följande fyra strategiska uppgifter (direkta citat från dokumentet) som väl sammanfattar USA-imperialismens operationer i Latinamerika och Karibien i en modern form av Monroedoktrinen:

- 'Kontroll över sunden i Atlanten
- Obegränsad tillgång till Panamakanalen
- Upprättande av en säker farled runt Kap Horn
- Försäkran om att länderna i hemisfären inte uppträder fientligt mot USA. Dessutom ska hemisfärens naturresurser vara disponibla för att motsvara våra nationella prioriterade behov?.

Det är att notera, att efter att detta dokument författades år 2000 har USA:s Militära Sydkommando tagit ut USA:s 4:e Flotta som nu opererar på de bägge kusterna om den amerikanska kontinenten, bevakar med hyperteknologisk utrustning all radio- och annan kommunikation, genomför regelbundet militära övningar med allierade i den västra hemisfären. Den 4:e Flottan lades i malpåse 1950 men plockades fram igen 2008, det år då den kapitalistiska krisen exploderade i USA och världen och då Venezuela och den latinamerikanska integrationen intensifierades. Drömmen om ett enat Latinamerika växte och med den latinamerikanska vänstern.

Jag har via de sociala nätverken fått flera kopior av den svenske vänsterledaren Jonas Sjöstedts twitteruttalande i morse där han, i likhet med Mike Pence och de latinamerikanska högerpresidenterna, tar avstånd från presidentvalet i Venezuela som han hävdar var ett val utan opposition, trots att fyra oppositionspartier deltog.

Jag ska erkänna att uttalandet gjorde mig besviken. För de första intrycken av Jonas Sjöstedt, som jag som reporter på Flamman i det tidiga 1990-talet lärde känna, var en man med mycket principfasta uppfattningar om EU-projektet, som den svenska kapitalismens främsta anhängare ville pracka på folket. Sjöstedt redovisade det verkliga projektet med en kunskap och detaljkännedom om EU som imponerade.

Men hans uttalanden om Kuba och Venezuela drar ner sympatin och bara han själv kan svara på varför dessa klumpiga och politiskt plumpa uttalanden som går på tvären mot vad den latinamerikanska vänstern och delar av den europeiska vänstern förfäktar.

Jag är väl medveten om att den antikommunistiska anstormningen i Sverige gör att varje seriös debatt och analys om de politiska skeendena i världen är svåra att föra. Jag kan till och med sätta mig in i Sjöstedts kläder nu när det är ett valår. Anklagas man inte för

?Putinkramare? så blir ?Castrochavist? ett kärt uttryck som den förre colombianske presidenten Alvaro Uribe, de paramilitära dödsskvadronernas Gudfader, ofta använder om sina colombianska politiska motståndare.

Sjöstedt och vänsterpartiet bör allvarligt fundera på vems sida om barriaden de hamnar genom förhastade och oövertänkta uttalanden. För vänsterpartiet är trots alla sina brister och ideologiska svagheter ett i dag viktigt parti med många partimedlemmar. Och jag vet att många av dessa medlemmar blir förtvivlade när partiledaren gör ett uttalande mot Kuba eller Venezuela som det i morse.

Vad hände i Honduras, Sjöstedt?

Jag såg aldrig något uttalande från Sjöstedt när den politiska vänsteroppositionen i Honduras var ute på gatorna under två månader och protesterade mot vad den ansåg vara ett flagrant valfusk i presidentvalet den 26 november 2017. Den USA-stödda Valtribunalen rapporterade om 654 datastopp för Tribunalens dataserver. Vid ett tillfälle, efter att valsammanräkningen stod still i två dygn, tvingades, enligt Valtribunalens ordförande Matamoro Watson, denna institution formatera hårddisken (SIC!) med alla valsammanräkningar registrerade digitalt.

Över 40 honduraner sköts ihjäl i dessa protester av utkommenderade militärer och militärpolis. Men USA var det första land som erkände valresultatet medan det igår, trots eniga internationella valobservatörer om ett juste valresultat, redan månader innan underkände valet. Hade valet blivit en seger för oppositionen hade det låtit annorlunda: ?Folket röstade mot Revolutionen?! Vad hade Sjöstedt sagt då?

Dessa två val borde stå som illustrationer för Jonas Sjöstedt vilka som är USA:s verkliga ?intressen? och allierade.

Den så kallade Lima-gruppen kallar nu hem sina ambassadörer från Venezuela för konsultationer och drar ner de diplomatiska relationerna, enligt ett uttalande som var författat redan innan valresultatet var känt. Nästa steg blir att intensifiera de ekonomiska sanktionerna mot landet. Samtidigt kan delar av den USA-allierade oppositionen vänta sig ekonomiska donationer som ska öka ?eldkraften? hos oppositionen. Venezuelanska ekonomiska flyktingar, offer för USA-imperialismens ekonomiska krig och sanktioner mot Venezuela ska få ekonomiskt stöd efter de gått över gränsen till grannländerna.

Visste Jonas Sjöstedt att bland de 14 staterna som nu drar åt snaran om sin ?latinamerikanske broder? återfinns Honduras. Under den störtade president Manuel Zelayas regering upprättades handelsrelationer med Venezuela och Kuba. Honduras blev medlem av Petrocaribe och landets fordonsägare och åkerier kunde plötsligt köpa bensin eller diesel för halva priset.

Från Kuba importerades billiga generiska mediciner och plötsligt fanns det mediciner på de allmänna sjukhusen, till de transnationella läkemedelsbolagens förtret. 100 000 fattiga honduraner och en fattig frilansande svensk reporter kunde få sin gråstarr opererad gratis av kubanska ögonläkare/specialister.

Kubanska lärare instruerade sina honduranska kollegor om den pedagogiska metoden ?Yo sí Puedo? som halverade antalet analfabeter i den centralamerikanska nationen, från 26,5 procent till 13 procent.

Honduras var det land som tog initiativ till att Kuba uteslöts 1960 från OAS, de Amerikanska Staternas Organisation. Fråga mig inte på vems uppdrag. I dag går landets högerregering i takt med 14 andra högerledda amerikanska stater för att historien ska upprepa sig. Denna gång med Venezuela. Att Che Guevara karaktäriserade OAS som ?USA:s ministerium för koloniala frågor? bekräftas anno 2018.

I dag är bensin- och dieselpriiset i Honduras uppe i samma nivå som det var innan Manuel Zelaya tillträdde på presidentposten 2007. Kuppregimen Michel Temer i Brasilien är också en av Honduras´ vänner och efter kuppen mot Dilma Rousseff och fängslandet av `Lula´ har 170.000 universitetsstudenter tvingats lämna sina studier, läser vi i en kort notis i dag måndag. Den förkrossande

majoriteten av dessa studenter var fattiga unga som Lulas och Dilmás sociala- och ekonomiska politik främjade och som gavs möjlighet att studera på högskolenivå.

I dag är ?ordningen återställd? i Brasilien och Honduras. Det senare landet är nu fattigare än Haiti och intar den föga hedrande första platsen på kontinentens fattigdomslista.

Känns det inte pinsamt, Sjöstedt, att dela dessa regimers uppfattning om vad som hände i Venezuela igår när folket gick till valurnorna och röstade på sin ?Arbetarpresident?, Nicolas Maduro?

Redan kl.06:10 måndagen den 21 maj, drygt två timmar efter att det venezuelanska Valrådet CNE hade kommit med sin första valbulletin (21.30 lokal venezuelansk tid på söndagskvällen) hade Jonas Sjöstedt redan sin uppfattning klar om hur valet hade gått till och varför. Han inväntade inte ens Latinamerikas Valexpertkommission (CEELA) omfattande rapport som presenterades först måndag vid lunchtid (18.00 lokal svensk tid). Han kan omöjligen fått vetskap om rapporterna från de 2 000 internationella observatörerna från fem kontinenter som var på plats, till skillnad mot Sjöstedt och nu successivt presenterar sina intryck. Varför denna brådska, Jonas?

Dick Emanuelsson 180522

<https://dickema.blogspot.se/2018/05/valet-i-venezuela-folket-som-vagrar.html>